

A Pécsi Ítéltábla a Szentirmai Ügyvédi Iroda (eljáró ügyvéd: dr. Szentirmai Ágnes, ügyvédi iroda címe) által képviselt **felperes neve** (felperes címe) felperesnek - a dr. Marosvári Tamás ügyvéd (ügyvéd címe) által képviselt **alperes neve** (alperes címe) alperes ellen személyhez fűződő jog megsértése miatt indított perében - mely perbe az alperes pernyertességének előmozdítása érdekében beavatkozott a dr. Hadházi Éva ügyvéd (ügyvéd címe) által képviselt **alperesi beavatkozó** (beavatkozó címe) - a ... Törvényszék 2016. szeptember 15. napján kelt, 61. számú - ítélete ellen az alperes által 66. sorszám alatt benyújtott fellebbezés folytán meghozta a következő

í t é l e t e t:

A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét - fellebbezett részében - részben megváltoztatja, és az alperest terhelő marasztalás összegét 2.408.163 (kétmillió-négyszáznyolcezer-százhatvanhárom) forintra leszállítja azzal, hogy 408.163 (négyszáznyolcezer-százhatvanhárom) forint után illeti a felperest 2011. január 31-től az elsőfokú ítéletben megállapított mértékű kamat. Egyéb fellebbezett részében az elsőfokú ítéletet helybenhagyja.

A keresetet ezt meghaladóan tekinti elutasítottnak.

Kötelezi az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 15 napon belül 60.000 (hatvanezer) forint másodfokú eljárásban felmerült perköltséget.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

Indokolás

Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás szerint a felperes 2009 novemberében jelentkezett az alperes cég fogorvosi rendelőjében foghiányának pótoltatására. Ezen a napon állapot felmérés történt, majd december 11-én az alperes orvosa, dr. **V.B.** a felperes fogsoráról digitális panorámaröntgen felvételt készített, és a felperes aláírta a beavatkozáshoz szükséges beleegyező nyilatkozatot. A nyomtatott szöveg szerint a szájsebészeti és fogászati beavatkozások lehetséges következményeiről, szövődményeiről konkrét tájékoztatást kapott. A gépelt nyilatkozaton megjegyzésként kézzel írottan szerepel, hogy a felperes tudomással bír arról, hogy a panorama röntgenen nem látszik egyértelműen az idegcsatorna teteje, esetében a fogbeültetés során nagyobb esélye van az idegsérülésnek. A CT felvétel készítésétől elzárkózott, ugyanúgy, mint a csontpótlástól. Tudomásul vette, hogy amennyiben a műtétet követő napon zsibbadást, érzéskiesést tapasztal, CT felvétel készítése szükséges, és az implantátumot mielőbb el kell távolítani az idegsérülés elkerülése érdekében. Mindezek tudatában ő döntött a beavatkozás elvégzése mellett. Egyúttal aláírta azt is, hogy amennyiben idegi károsodás érné, kártérítést nem követel az alperestől.

Dr. **V.B.** 2010. március 1-jén a felperesnek a bal alsó 5-ös és 7-es fogak helyén camlog típusú implantátumot helyezett be. A műtétet követően a felperes zsibbadást érzett, és erős fájdalmai voltak, ezért másnap visszament a rendelőbe. Ekkor dr. **V.B.** idegérzés próbát és tűpróbát végzett a felperesnél, majd 0,5 mm-t visszacsavart az implantátumon.

A felperes állapota nem javult, ezt követően e-mailben jelezte az alperes felé aktuális állapotát. 2010. június 29-én, 2010. december 18-án, 2011. február 12-én elküldött e-mailekre az alperes azt válaszolta, hogy a zsibbadás el fog múlni, decemberben CT felvétel készítését javasolta. A felperes a CT vizsgálatot elvégeztette. A felvétel szerint az implantátum nem megfelelő helyre került, nem a néhai állcsontgerinc középvonalában van, a felperes károsodása maradandó. A panaszt okozó implantátumot 2012. február 3-án távolította el a **Sz-i I.C. Kft.** Időközben a felperes orvosi javaslatra 15 lézerkezelést is igénybe vett, állapotán azonban az sem javított.

A felperesnél a beavatkozás a fogászati implantáció irányelvei szerint az összetett kategóriába tartozik, akinél fokozott a műtéti kockázat. Önmagában a panorámaröntgen nem alkalmas a fokozott idegsérülési kockázat kiszűrésére.

Az alperes által 2010. március 1-jén végzett fogászati beavatkozás következményeként felperesnél idegkárosodás alakult ki, mely állandó jellegű zsibbadással, illetve időszakosan fájdalmakkal jár. Az implantátum eltávolítása indokolt volt, az eltávolítás további súlyosbodást nem okozott, sőt a túl késői eltávolítás miatt érdemi panaszcsökkentést azzal sem lehetett elérni. A végleges idegkárosodás csak a beültetés után közvetlenül vagy legfeljebb fél éven belüli eltávolítással lett volna elkerülhető. A zsibbadás és fájdalom megszüntetésére vagy érdemi csökkentésére már nincs lehetőség. A felperest állapota munkájában hátráltatja, mert úgy érzi, hogy nem tud rendesen beszélni. Emiatt emberi kapcsolatai beszűkültek, étrendjén is változtatnia kellett. Szubjektíve úgy érzékeli, hogy mimikáját nem tudja kontrollálni. Kevert szorongásos depressziós zavar tüneteit mutatja, az örömképessége csökkent, motivációhiány, a jövőre vonatkozó pesszimista attitűd, az indulatkontroll szabályozásának zavara jelentkezett nála. A pszichés feszültség befelé fordítása testi panaszokban jelent meg. A perbeli beavatkozással összefüggésben a felperesnél 20%-os mértékű egészségkárosodás alakult ki.

A felperes a 2 db implantátum beültetéséért 330.000 forintot fizetett az alperes részére. 40.000 forintba került az implantátum eltávolítása. 15.000 forint volt a CT vizsgálat díja, valamint a 15 lézeres kezeléssel összefüggésben 23.163 forint útiköltsége merült fel. Ilyenkor alkalmanként két óra (elsőfokú ítéletben tévesen egy óra) hosszát nem tudott könyvelőként munkát végezni. Munkájának díja 5.500 forint/óra, így a lézer (elsőfokú ítéletben tévesen CT megjelölés szerepel) kezeléseken való részvétel miatt 165.500 forint munkabérekiesése keletkezett.

A felperes keresetében annak megállapítását kérte, hogy az alperes megsértette a testi épséghez és egészséghez való személyhez fűződő jogát, továbbá megsértette az egészségügyi szolgáltatásra vonatkozó szakmai és etikai szabályokat. Ezért kérte kötelezni az alperest 3.000.000 forint nem vagyoni kártérítés és ennek 2010. március 1-től számított késedelmi kamata, valamint 573.163 forint vagyoni kártérítés és ennek 2011. január 31-től számított késedelmi kamata megfizetésére.

Az alperes a kereset elutasítását kérte, azt mind jogalapjában, mind összegében vitatta. Arra hivatkozott, hogy a felperes a műtéti kockázatok teljes ismeretében, a szükséges tájékoztatás birtokában beleegyezett a műtét elvégzésébe. Az alperes az elvárható gondossággal járt el, a felperes pedig lemondott a kártérítési igényéről.

Az elsőfokú bíróság - kijavított - ítéletében megállapította, hogy az alperes megsértette a felperes testi épséghez és egészséghez fűződő személyiségi jogait. Kötelezte az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 2.573.163 forintot, ebből 2.000.000 forint után 2010. március 1-től, továbbá 573.163 forint vagyoni kártérítés után 2011. január 31-től a kifizetésig terjedő időre a törvényes mértékű késedelmi kamatot, valamint 513.172 forint perköltséget. Ezt meghaladóan a keresetet elutasította.

Ítéletének jogi indokolásában kifejtette, hogy a felperes és az alperes között a Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény (továbbiakban: 1959. évi Ptk.) 389.§-a szerinti vállalkozási szerződés jött létre, amelyet az alperes hibásan teljesített. Nem az elvárható gondossággal, a szakmai szabályok és irányelvek betartásával járt el az implantációs műtét során, ezzel megszegte az egészségügyről szóló 1997. évi CLIV. törvény (továbbiakban: Eütv.) 77.§ (3) bekezdésében írtakat. Dr. P.M. igazságügyi szájsebészeti szakértő véleménye alapján megállapította, hogy az alperes a műtétet megelőzően nem határozta meg az implantátumok pontos helyét, a panoráma röntgenfelvétel készítése erre önmagában nem elegendő. Ehelyett CT felvételt kellett volna készítenie, vagy implantátum sablonokat, illetőleg fémgolyókkal történő bemérés módszerét kellett volna alkalmazni. Akkor sem járt el kellő gondossággal az alperes, amikor a műtétet követően jelentkező zsibbadás és fájdalom észlelésekor nem távolította el azonnal a kérdéses implantátumot. A végleges idegkárosodás megelőzhető lett volna az implantátum eltávolításával 24-36 órával a műtét után. Dr. S.G. igazságügyi orvos szakértő véleményét is figyelembe véve rögzítette, hogy kizárólag az alperes beavatkozásának következményeként alakult ki a felperesnél az idegkárosodás.

Az ítélet indokolásában az 1959. évi Ptk.76.§-a és 84.§ (1) bekezdés a) pontja alapján megállapította, hogy az alperes megsértette a felperes testi épséghez és egészséghez fűződő személyiségi jogait. Emiatt a 84.§ (1) bekezdés e) pontja szerint nem vagyoni kártérítést ítélt meg a felperes részére. A nem vagyoni hátrányok kompenzálására a 2010. évi ár- és értékviszonyok alapján 2.000.000 forintot tartott szükségesnek és alkalmasnak a felperesnél kialakult állandó fájdalom és zsibbadás érzése miatt, figyelemmel a kevert szorongásos depressziós zavarra is. A felperes vagyoni kárait a kereseti kérelemmel egyezően 573.163 forintban fogadta el, és ennek megfizetésére kötelezte az alperest. Az alperesnek a kármegosztással összefüggő hivatkozását nem találta alaposnak az 1959. évi Ptk.345.§ (2) bekezdése alapján, hangsúlyozva, hogy az alperes kompetenciájába tartozott annak eldöntése, hogy CT vizsgálat nélkül is elvégzi-e a műtétet. Nyomattékkal vette figyelembe azt a körülményt is, hogy az alperes nem távolította el azonnal az implantátumot, hanem ehelyett egy év elteltével is türelemre intette a felperest.

Az elsőfokú ítélettel szemben az alperes nyújtott be fellebbezést, amelyben annak megváltoztatását és a kereset teljes elutasítást, másodlagosan az alperes javára kedvezőbben 30-70%-os kármegosztás alkalmazását kérte olyképpen, hogy a nem vagyoni kártérítés összegét 600.000 forintra, míg a vagyoni kártérítés összegét 72.949 forintra szállítsa le a bíróság. Fellebbezésében azt hangsúlyozta, hogy az 1959. évi Ptk.75.§ (3) bekezdése értelmében a személyhez fűződő jogokat nem sérti az a magatartás, amelyhez a jogosult hozzájárult. Mivel a felperes CT felvétel nélkül is hozzájárult a beavatkozáshoz írásban, és kártérítési igényéről előre lemondott, ezért a felperes keresetét eleve alaptalannak tartotta. Fellebbezésében kifejezetten kérte annak a megállapításnak a mellőzését, hogy az alperes cég megsértette a felperes testi épséghez és egészséghez fűződő személyiségi jogait.

Az 1959. évi Ptk.340.§ (1) bekezdése alapján előadta, hogy a felperes a kár elhárítása és csökkentése érdekében nem úgy járt el, ahogy az tőle elvárható lett volna, mert a felperes is tudta a beleegyező nyilatkozat tanúsága szerint, hogy fájdalom esetén az implantátumot azonnal el kell távolítani. Ebben azonban nem működött együtt az alperessel, nem jelent meg újra az alperes

rendelőjében. Előadta azt is, hogy a CT felvételt az alperes nem látta, ezért nem hozhatott megalapozott döntést a rossz helyre behelyezett implantátum kivételéről. Kiemelte, hogy a felperes mimikájában kóros eltérés nem volt észlelhető a szakértői vélemény szerint, ezért azt figyelembe venni a nem vagyoni kártérítés összegénél nem lehetett volna; továbbá az érendváltozással összefüggő és a munkával kapcsolatos hátrányokat sem bizonyította a felperes. Egyéb panaszai pedig fogazatának elhanyagolásával vannak összefüggésben. A vagyoni kártérítéssel összefüggésben kiemelte, hogy a felperes csak az egyik implantátum beültetésének hibájára hivatkozott, és csupán az egyik implantátumot távolították el, ennek ellenére a teljes beavatkozás díját kívánja visszakövetelni. A felperes szavatossági igényeivel összefüggésben a 6 hónapos igényérvényesítési időn túl elévülési kifogást terjesztett elő. Hangsúlyozta, hogy a munkabérkiesést a felperes nem bizonyította, így azt, hogy konkrétan milyen munkája lett volna, és arra milyen összegben állapodott meg.

A felperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte, helyes indokai alapján.

A fellebbezés túlnyomó részt alaptalan.

Az elsőfokú bíróság a tényállást helyesen, de részben hiányosan állapította meg, azt a másodfokú bíróság pontosítja annyiban, hogy a felperes nem 1961-ben, hanem 1952-ben született.

Kiegészíti a tényállást azzal, hogy a 2010. március 1. napján az alperes által a felperesnél elvégzett beavatkozás során beültetett 2 db implantátumból csupán az egyik nem került megfelelő helyre és okozott szövődményként idegkárosodást, s a későbbiekben csak ezt - a bal alsó első nagyírló helyére behelyezett - implantátumot kellett eltávolítani. Ennek ellenértéke 165.000 forint.

Az így kiegészített tényálláshoz képest is túlnyomórészt helyes - fellebbezéssel érintett részében - az elsőfokú bíróság érdemi döntése, a kiegészített tényállásra tekintettel csupán a vagyoni kártérítés összegét kellett leszállítani egy implantátum beültetési költségének összegével.

A felperes testi épségéhez és egészséghez fűződő személyiségi jogai megállapításával összefüggésben rögzíti a másodfokú bíróság, hogy az alperesnek e kérdésben joghatályosan előterjesztett fellebbezése nem volt, ezért a személyiségi jogsértés tényének megállapítása tekintetében a másodfokú bíróságnak döntenie nem kellett, mert a polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (továbbiakban: Pp.) 253.§ (3) bekezdése és a 229.§ (1) bekezdés értelmében ebben a részében az elsőfokú (kiegészítő) ítéletet nem bírálhatta felül. A fellebbezési kérelmet a Pp.247.§ (2) bekezdése értelmében az elsőfokú ítéletnek fellebbezéssel nem érintett részére nem lehet kiterjeszteni.

Az alperes a 61. sorszámú elsőfokú ítéletet 2016. október 19-én vette át, s az ellene benyújtott 66. sorszámú fellebbezése 2016. november 2-án érkezett az elsőfokú bírósághoz.

Az elsőfokú bíróság a 61. sorszámú ítéletében a testi épséghez és egészséghez fűződő személyiségi jogsértés megállapítása iránti kereseti kérelemről nem döntött, ezért 2017. október 27-én 65. sorszám alatt kiegészítő ítéletet hozott, amelyet 2016. november 29-én vett át az alperes jogi képviselője.

A feleket a Pp.235. § (1) bekezdése értelmében a kiegészítő ítélettel szemben önálló fellebbezési jog illeti meg. A Pp.234.§ (1) bekezdése szerint a fellebbezés határideje a határozat közlésétől számított

15 nap. A Pp.235.§ (1) bekezdése alapján a fellebbezésben meg kell jelölni azt a határozatot, amely ellen a fellebbezés irányul, és elő kell adni, hogy a fél a határozat megváltoztatását mennyiben és milyen okból kívánja. Mivel az alperes azt megelőzően benyújtotta a fellebbezését, hogy a - távollétében kihirdetett - kiegészítő ítéletet kézhez vette volna a fellebbezése a kiegészítő ítéletre nem vonatkozhatott, azt csupán - a személyiségi jogsértés tekintetében - az ítélet indokolása elleni fellebbezésként lehetett értékelni.

A 65. sorszámú kiegészítő ítélet ellen az alperes fellebbezést nem nyújtott be, ezért az elsőfokú bíróság a 2016. december 21-én kelt végzésével a 65. sorszámú kiegészítő ítélet jogerőre emelkedését 2016. december 17-i hatállyal megállapította. A jogerő beálltáról az alperes külön értesítést kapott, azt nem kifogásolta. A Pp.254.§ (1) bekezdése alapján a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletével együtt a per folyamán hozott egyéb határozatokat is felülbírálja, kivéve azokat amelyek ellen fellebbezésnek egyáltalán nincs helye. A jogerőt megállapító végzés pedig olyan határozat amely ellen fellebbezésnek nincs helye, ezért a másodfokú bíróság a jogerős kiegészítő ítélet rendelkezéseit már nem érinthette.

Mindebből az következik, hogy a másodfokú bíróság csak a személyiségi jogsértés jogkövetkezményeinek alkalmazása körében bírálta felül az elsőfokú bíróság döntését, amelyet túlnyomórészt helyesnek talált. A jogsértés tényének jogerős megállapítása mellett az indokolás elleni fellebbezést sem lehetett ugyanis érdemben, az alperes fellebbezésében kért megállapítás mellőzésére irányulóan, elbírálni.

Pontosítja a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság jogi indokolását annyiban, hogy a peres felek között megbízási és vállalkozási elemekkel is átszótt, a felperes egészségi állapotának javítását célzó, egészségügyi szolgáltatásra irányuló polgári jogviszony jött létre, amelynek megszegése - hibás teljesítése - esetén az alkalmazandó kártérítési jogkövetkezmény feltételeit - a jelen ügyben irányadó - 1959. évi Ptk.318.§ (1) bekezdése alapján érvényesülő 1959. évi Ptk.339.§ (1) bekezdése tartalmazza. Ennek megfelelő rendelkezést tartalmazott - a káresemény időpontjában hatályos - az Eütv.244.§-a is. Mellőzi ezért az elsőfokú ítélet jogi indokolásából az 1959. évi Ptk.305. és 310.§-aira való hivatkozást. A felperes igényének elévülése pedig a fenti jogszabályok alkalmazásával fel sem merülhet.

Az alperes az Eütv.3.§ e) pontja értelmében egészségügyi szolgáltatónak minősül, az Eütv.3.§ f) pontja szerint e minőségében kötött szerződést egészségügyi szolgáltatásra a felperessel. Ehhez képest a felperesnek a perben, igényének alaposságához, azt kellett bizonyítania, hogy az egészségkárosodását az alperes kezelése során illetve azzal összefüggésben szenvedte el. A felperes bizonyítási kötelezettségének eleget tett, a lefolytatott bizonyítási eljárás adatai alapján az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg, hogy a felperesnél az alperesi beavatkozás következményeként jött létre az idegkárosodás, s alakult ki egyéb betegség. Ezzel szemben az alperes az 1959. évi Ptk.339.§ (1) bekezdése alapján kimenthette volna magát a felelősség alól annak bizonyításával, hogy a beavatkozás során az elvárható gondossággal járt el, a felperes egészségkárosodása ennek ellenére következett be.

Ezt azonban az alperes bizonyítani nem tudta. Helyesen állapította meg az elsőfokú bíróság, dr. P.M. igazságügyi szájsebészeti szakértő véleménye alapján, hogy az alperes elmulasztotta az Eütv.77.§ (3) bekezdésében írt elvárható gondosságot akkor, amikor az implantátum beültetését megelőzően nem pontosította az implantátum helyét akár CT felvétel készítésével, akár fémgolyókkal történő beméréssel vagy implantátum sablon használatával, a gerincél és a canalis közti távolság bemérése érdekében. Ezt követően akkor is elmulasztotta az alperes az elvárható gondosságot, amikor a

beültetést követő napon a felperes fájdalomérzete és zsibbadása észlelésekor nem távolította el azonnal az implantátumot. Ezzel maradandó idegsérülést okozott a felperesnek, amely folyamatos zsibbadással és időszakos fájdalomérzettel jár. Ez az állapota élete végig fennáll, nem javítható.

Nem alkalmas az alperes kimentésére az a fellebbezésében hivatkozott körülmény, hogy a felperes aláírta a beleegyező nyilatkozaton a beavatkozáshoz való hozzájárulását, kifejezetten kérte a fogbeültetést a kockázatok tudatában, és úgy nyilatkozott, hogy jogi lépéseket nem tesz, kártérítést nem követel.

A felperes által aláírt nyilatkozat az Eütv.3.§ m) pontja szerinti invazív beavatkozáshoz az Eütv.15.§ (5) bekezdése által megkövetelt hozzájárulás volt. Ez azonban nem azonos az alperes által hivatkozott, a személyiségi jogsértéshez az 1959. évi Ptk.75.§ (3) bekezdése szerinti hozzájárulással. A műtéti hozzájáruló nyilatkozat arról szól, hogy a beteg a megfelelő tájékoztatás birtokában - önrendelkezési jogát gyakorolva - hozzájárul a műtét szakszerű elvégzéséhez, annak tudatában, hogy az elvárható gondossággal elvégzett beavatkozás esetén is van műtéti kockázat és felléphet szövődmény, amelynek következményeit ő viseli. Nem vállalja azonban az olyan következmények viselését, amelyek a nem megfelelő, az elvárható gondosság nélküli beavatkozás következményei. A személyiségvédelmet kizáró beleegyezésnek kifejezettnek, az adott magatartásra irányulónak kell lennie, azt a jogosult terhére kiterjesztően értelmezni nem lehet (BH2002. 7). Ez azt is jelenti, hogy a műtéti beleegyező nyilatkozat nem értelmezhető a szakszerűtlen beavatkozás következményeibe való beleegyezésként.

Nem vezethet az alperes mentesüléséhez az a hivatkozása sem, hogy a felperes lemondott a kártérítés iránti követelés jogáról, mivel az 1959. évi Ptk.314.§ (1) bekezdése, valamint 342.§ (1) bekezdése a súlyos gondatlanságból eredő károkozásért, valamint a testi épségben és egészséggben okozott károsodásért való felelősség kizárását tiltja, az ilyen szerződéses rendelkezést semmisnek minősíti. Az alperes által a felperesnek okozott kár ebbe a körbe tartozik.

A fentiekből következően tehát az alperes köteles helyt állni a 2010. március 1. napján elvégzett beavatkozással a felperesnek hibás teljesítéssel okozott kárért az 1959. évi Ptk.84. § (1) bekezdés a) pontja, 318.§-a folytán alkalmazandó 339.§ (1) bekezdése és a 348.§-a szerint. Amennyiben ugyanis a felperes valóban elzárkózott volna a beavatkozás biztonságos elvégzéséhez szükséges vizsgálatok lefolytatásától, az alperes (alkalmazottja) az Eütv.131.§ (5) bekezdés b) pontja alapján az ellátást megtagadhatta volna. Ezt nem tette meg, így a jogkövetkezményeket, mint a döntéshez szükséges ismereteket birtokló, köteles viselni.

Alaptalan az alperesnek 1959. évi Ptk.340.§ (1) bekezdésére (az elsőfokú ítéletben tévesen felhívott 345.§ (2) bekezdés) való hivatkozása is. Azon túlmenően, hogy a nem vagyoni kártérítés esetében kármegosztás alkalmazásának nincs helye, a jogosult kárelhárítási, kárcsökkentési kötelezettsége elmulasztásának következményét alkalmazni a felperessel szemben azért nem lehet, mert a felperes a műtétet követően - bizonyítottan - megjelent az alperes rendelőjében, ahol zsibbadásra, fájdalomérzetre panaszkodott. Az alperes volt az - az e-mailek tanúsága szerint -, aki hónapokon keresztül további türelemre intette a felperest, a zsibbadás és a fájdalom megszűnését ígérte. Annak ellenére járt el így, hogy a felperes által aláírt nyilatkozat szerint arról kapott az alperestől tájékoztatást, hogy ilyen tünetek jelentkezése esetén mielőbb eltávolítandó a beültetett implantátum.

Az elsőfokú bíróság a felperest ért nem vagyoni hátrányokat helyesen tárta fel, vette számba és helyesen állapította meg a hátrányok kiegyenlítéséhez szükséges nem vagyoni kártérítés összegét is.

A másodfokú bíróság az indokokat megismételni nem kívánja, ebben a körben az elsőfokú ítéletet helyes indokaira utalással hagyta helyben [Pp.254.§ (3) bekezdés].

Az egyes vagyoni kártételek közül az implantátumok beültetésének költségével kapcsolatban nem értett egyet a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság döntésével. Az implantátumok beültetési költsége 330.000 forint volt, de csupán az egyik implantátum okozott idegsérülést, és vált szükségessé eltávolítása, ennek ára 165.000 forint. A másik implantátumra vonatkozóan a másodfokú bíróság a Pp.3.§ (3) bekezdése szerint a bizonyítási teherre vonatkozó tájékoztatást a felperesnek megadta, a felperes azonban bizonyítási indítványt nem terjesztett elő. A másodfokú bíróság úgy tekintette, hogy a másik implantátum beültetését az alperes szerződésszerűen, hibátlanul teljesítette, azzal kapcsolatban felperesnek kára nem keletkezett. Így csupán az egyik implantátum értékének megtérítését találta alaposnak, ezért 165.000 forinttal leszállította az alperest terhelő vagyoni kártérítés összegét. Ennyiben helyt adott az alperes fellebbezésének.

A munkabérekieséssel összefüggő alperesi érvelést sem találta alaposnak a másodfokú bíróság. A felperes egyéni vállalkozói igazolványát csatolta, csatolta az óradíjra vonatkozó ajánlást, így további bizonyíték előterjesztését a másodfokú bíróság sem találta szükségesnek.

Mindezekre figyelemmel a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét - fellebbezett részében - kisebb részben megváltoztatta, és az alperest terhelő marasztalás összegét 165.000 forinttal leszállította, egyebekben az elsőfokú ítéletet helybenhagyta a Pp.253.§ (2) bekezdése alapján.

Az alperes túlnyomórészt sikertelenül fellebbezett, ezért köteles megfizetni a felperes másodfokú eljárásban felmerült költségét a Pp.78.§ (1) bekezdése szerint, amelyet a másodfokú bíróság 60.000 forintban állapított meg a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003.(VIII.22.) IM rendelet 3.§ (2) bekezdés a) pontja és (5) bekezdése alapján.

Pécs, 2017. május 4.

Dr. Szentpéteriné dr. Bán Erzsébet s.k. a tanács elnöke, Dr. Vogycska Petra s.k. előadó bíró,
Gáspárné dr. Baranyabán Judit s.k. bíró